

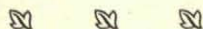
Noordzee. Het afgebeelde exemplaar is afgesleten en kan zoowel recent en verweerd, als opgespoeld en fossiel zijn.

Typisch zijn de steenen welke door het wier zijn getransporteerd. Het zijn alle vuursteen, deels afgerond en min of meer bolvormig, deels onregelmatig van vorm en dan met een witte verweeringskorst bedekt. Vuursteenbanken komen zeer algemeen voor in de Cretaceische afzettingen langs de Fransche en Engelsche wal van het Kanaal en langs de Zuidkust van Engeland. De witte krijt-rotsen van Zuid-Engeland en de bruine rotsen van Normandië zijn vol van deze banken. Als afbraakproduct leveren ze de rolsteen-stranden van deze kusten. Ieder die daar wel eens gewandeld heeft kent de dikke laag van door de branding afgerolde vuursteen waarin je bij iedere stap onaangenaam wegzakt. De nog niet afgerolde exemplaren dragen de witte verweerings-korst van de vuursteen-banken die als parallelle lagen in de krijtwanden ontsloten zijn. Een vuursteen-fragment met verweeringskorst is ook op onze foto aanwezig.

Zeer waarschijnlijk is de wier-invasie op onze kust dus uit het Zuiden gekomen, uit het Kanaal, b.v. van de kust van Normandië of van de Engelsche wal.

Of de wieren zelf een aanwijzing geven voor de plaats van herkomst, doordat tusschen de gewone soorten ook „buitenlanders” aanwezig zijn, is mij onbekend. Wie onderzoekt het eens? Leiden.

Dr. R. IJZERMAN.

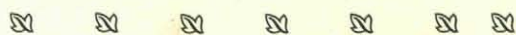
HET ZUIDERZEEPARK.

Het nieuwe park van Amsterdam Oost, nu een jaar of vijf zes oud, is een vreugde voor de oogen geworden. Vrijwel van zijn feestelijke inwijding af kom ik er geregeld, en ik moet zeggen, het Zuiderzeepark is een van de dankbaarste waarnemingsterreinen voor den natuurvriend. Niet alleen door zijn heerlijke ligging aan het oude Nieuwe Diep met zijn fraaien rietzoom, meeuwen en aalscholvers, maar ook door beplanting en vogelrijkdom. Alles brengt mee, dat men zich hier, zoo vlak onder den Zuiderzeedijk, niet opgesloten voelt zooals in het Oosterpark en Vondelpark nog altijd min of meer het geval is. Men kan er genieten van de natuurruimte van het Nieuwe Diep, een oude doorbraakplas van de Zuiderzee, een aantrekkelijke rust- en slaappleats voor allerlei watervogels, vooral in den winter, terwijl voorts het park zooveel fraaie en bloemrijke heesters en zooveel gezellige kleine vogelsoorten herbergt, dat een wandeling er heen steeds tot een bijzonder genot wordt. Bovendien beantwoordt het door zijn ruime speelweiden bijzonder goed aan zijn eischen als recreatieoord ten behoeve van de bevolking uit de zoogenaamde Indische buurt, zoodat iedereen reden heeft om tevreden te zijn.

In het vroege voorjaar begint het al met de bloeiende elzen en het kleine hoefblad. In de eerste weken van April prijken de grasvelden met een weelde van stralende goudgele bloempjes; in Mei verheugt men zich over de zilverwitte pracht der vruchtpluisjes, terwijl dan de grootere paardebloemen zorgen voor de opvrolijking van het grastapijt. Intusschen letten de meeste menschen daar niet eens op, want de talrijke heestersoorten prijken dan in de mooiste kleuren. Het begint met het geel van de Forsythia's en het rose en rood van de ribes, dan volgen roode, rose en witte Prunus- en Pirussoorten, krentenboompjes en vogelkers; Sorbus, lijsterbes en vlier, volgen. En schitterend is de kleurenmengeling in het jonge hout: de teere lichtbruine tinten van balsempopulieren, het zilveren looverkleed van jonge abeelen en sierperen, het goudgeel van waterwilgen, het purper en lila van ontluikende rozen, en wat al niet meer! Er is hier waarlijk voor een rijke afwisseling gezorgd, zoodat men oogen te kort komt, om alles behoorlijk te waardeeren.

In den herfst herhaalt zich natuurlijk dit fraaie schouwspel: dan zijn het de talrijke nuances van geel, bruin en rood van het afstervende blad, dat de rijkste kleureffecten geeft.

HET ZUIDERZEEPARK

151

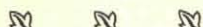
Komt daar nog bij het schilderachtige werfje vlak bij het ou

Van het midden van Maart af neemt deze blanke bevolking af; dan trekt zij zich op de verschillende broeddomeinen terug. Maar in het begin van April komen de vischdiefjes terug; dit jaar waren de eersten er op 12 April. Met hun hooge schrille geluiden en hun snelle bruiloftsvluchten tooveren zij ons weer het blonde duin der Waddeneilanden en de zilveren zee voor oogen. Dagen lang blijven ze hier flirten en stoeien; dan wordt het — in de tweede helft van Mei — stil op den plas. Alleen wat heel jonge en oude dieren blijven achter.

Den heelen winter door — ja zelfs nog in Mei! — vinden wij er ook de zwarte schollevaarders, de vischjagers bij uitnemendheid. Eenmaal waren er vijftien tegelijk. Voorts komen er dan futen, nonnetjes, kuifeendjes en dergelijke mooie watervogels.

Zoo is er altijd vertier en kleur in en om het Zuiderzeepark, dat dan ook ten volle de belangstelling van den buitenvriend verdient.

F. KOSTER.

EEN GOEDE VANGST.

Het had reeds een paar dagen gevoren, de vorst zat al aardig in den grond, terwijl de slooten en plassen door een ijslaagje bedekt waren. Zooals mijn gewoonte is, ging ik er ook nu weer op Zondagmorgen op uit, om kevers te vangen. Niet zoo zeer om de kevers zelf, doch meer in de hoop kevers of andere insecten te kunnen bemachtigen, die besmet zouden zijn met Laboulbeniaceae, d.i. een eigenaardige groep van schimmels, behoorende tot de Ascomyceten.

Veel hoop had ik echter niet. Mijn ervaring is, gedurende de toch nog maar korten tijd, dat ik dergelijke entomologisch werk verricht, dat men tijdens een vorstperiode maar bitter weinig op den kop tikt. Dat nam echter niet weg, dat een wandeltocht tusschen de besneeuwde velden, uit het oogpunt van natuurschoon, evengoed nog wel de moeite waard was.

Er was mij verzocht, tegelijkertijd tijdens mijn Zondagochtendse rondzwervingen rondom de hoofdstad, eens op mollennesten te letten, speciaal voor het nestonderzoek op daarin levende insecten. Nu had ik wel niet veel verstand van mollennesten, maar hoopte toch, door de pittige beschrijving, die ik daarover door den verzoeker gekregen had, bij gelegenheid wel eens succes te kunnen boeken.

Nu, dat succes kwam dan ook en wel op dezen bewusten Zondagmorgen. Eigenlijk meer om het terrein eens beter te verkennen en ook, omdat ik nu, nu het water in zooverre toegevroren was, dat men er zonder te veel gevaar van inzakken dwars in en door heen kon loopen, bezocht ik de rietlanden langs de Nieuwe Meer- en daar stuitte ik op een stukje moerassig weiland, dat er zoo midden in lag. Er was een sloot tusschen, die voor uitwatering van de daarachter gelegen polder dient en bij gewone temperatuur slechts heel weinig water bevat, maar des te meer modder. Er zijn daar meer van die slootjes en daar heb ik eens, toen ik er met een roeiboortje in de buurt was een roeispaan ingestoken, omdat ik met m'n bootje aan den grond geloopt was, om mij zoo weer vlot te duwen, doch het ding ging er voor drie kwart in en kwam er met een niet nader te omschrijven reuk weer uit. Thans was dat slootje weliswaar bevroren, doch dat kon niet verhinderen, dat ik toch pas inwendig weer goed tot rust kwam, nadat ik het met goed gevolg overgestoken was. Ik had zoo'n studie noodig gehad voor het oversteken van dat slootje, dat ik er in het geheel geen erg in gehad had, dat ik vlak voor een eigenaardige bult op den grond uitkwam. Dat zou wel eens een molshoop kunnen zijn? Gewapend met een snoeimes trok ik aan den arbeid, hakken en snijden in den vastgevroren grond, met als resultaat, dat er een half uur later een prachtig mollennest te voorschijn kwam. Bij nadere beschouwing bleken er wel negen dergelijke molshoopen op dat kleine stukje grond te liggen, wat mij deed besluiten er een week later nog eens heen te gaan en dan met betere instrumenten; liefst in gezelschap van een ervaren nest-zoeker. En dat is gelukt.

Een week later, toen de vorst helaas geheel uit den grond was en het al een paar dagen duchtig